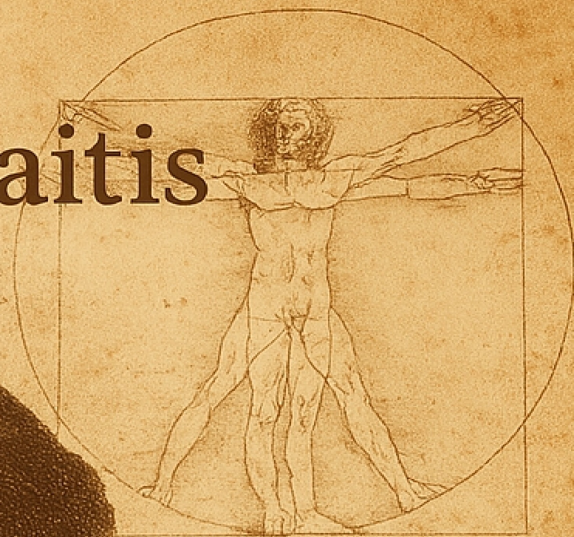
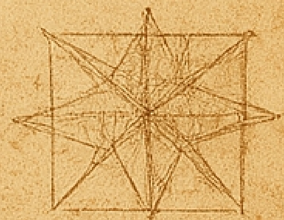
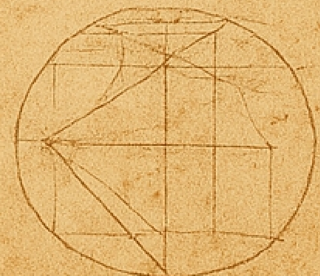
Aivaras Požaitis

Vunderkind

Aivaras Požaitis „Vunderkind“

1

Paprastas miegamasis kambarys. Aplink viskas išmėtyta. Ant stalo krūva nebaigtų piešinių, išlieti dažai. Ant sienos kaba Leonardo Da Vinčio portretas. Žiūri į aplinką skvarbiomis savo akimis.

Suskamba telefonas. Ranka tiesiasi jį paimti, bet signalas pranyksta. Nutyla. Po akimirkos suskamba dar kartą. Pasigirsta pagyvenusios moters balsas:

- Sveiki. Ar su Leonardu kalbu?

- Taip, - atsakė vis dar mieguistas balsas.

- Sakykit, Leonardai kaip laikotės?

- Apie tai galiu pasikalbėti su psichologu. Sakykit, kokiu reikalu skambinat? – kiek įžūliai ir piktai atsakė vaikinas.

- Skambiname, kad praneštume, kad jūs surinkote 86 balus per stojamąjį iš 100, o reikėjo….

Leonardas neišklausė jos iki galo ir ją pertraukė:

- O kiek reikėjo?

- 87, - paskubom pasakė balsas ir numetė ragelį, net neatsisveikinęs. Nieko ir nepalinkėjęs.

Viskas. Jo gyvenimas baigtas. Ką reikės daryti toliau?

86. Su tokiu balu jis vis dar turėtų kur nors įstoti. Kažkas juk turėtų jį priimti. Koks nors mažiau žinomas universitetas ar kolegija. Vadinasi, jis guodėsi, gyvenimas dar nebaigtas. Kaip jis pagalvojo, jei nesiseka matematikoje, tai nebūtinai nesiseks gyvenime. Kaip nesisekė, 86, nėra jau toks blogas rezultatas.

Leonardas nusileido į namo pirmą aukštą. Ten jo jau laukė mama, ruošianti pusryčius. Šiandien turėjo būti ypatinga diena, tad ir pusryčiai turėjo būti ypatingi. Leonardo mėgstami blynai.

- Kas tau skambino iš pačio ryto? – pasiteiravo atsargiai mama.\

- Sumaišė numerius.

Leonardo veidas buvo persimainęs, mama iškart tai pastebėjo. Mamos, kaip ten bebūtų, vienos geriausių psichologių.

- Kas atsitiko? – vis nesiliovė jo kamantinėti.

Jis tik parodė OKEY ženklą pirštais ir tepasakė:

- Allies gut.

Bet mamos širdis jautė, jog kažkas buvo ne taip.

2

Buvo paskutinio skambučio diena. Techniškai pati paskutinė dvyliktų mokslų metų diena.

Senas apleistas pastatas. Stogas vietomis atviras. Durys neužsidaro, bet nesimato per jas, kas vyksta viduj, nes vaizdą užstoja senut senutėlė spinta. Vietiniai tą darinį vadindavo „tvirtove“. Nors pastatas buvo apleistas, bet vis vien vakarop buvo girdėti du balsai. Vienas Leonardo, o kitas – raudonplaukės Vikos. Jie buvo draugai nuo vaikystės. Neišskiriami. Visados kartu.

- O kodėl tu Leonardas? Vis vien turi būti koks nors paaiškinimas? – neatstojo Vika.

- Jis yra, - Leonardas giliai įkvėpė ir tarė. – Tai mamos išmislas, ji mane pavadino Leonardo Da Vinči garbei. Gimiau per jo gimtadienį. Mano mama mėgsta ieškoti sutapimų gimimo ir mirimo datose.

- O kada Da Vinčio gimtadienis? – neatstojo ji.

- Balandžio 15. Dabar pažadėk, kad nesijuoksi, - tarė Leonardas.

- Pažadu.

- Tikrai?

- Tikrai.

- Ji šventai įsitikinus, jog esu Leonardo Da Vinči reinkarnacija. Todėl, kai iš ten išsikraustysiu į Vilnių, ketinu pasikeisti vardą į Henrikas, nes man gėda... Ir kai man buvo ketveri ji su medikais atliko kažkokį testą ir nustatė, jog pas mane dirba abu smegenų pusrutuliai vienodai. Sakė, kad esu unikalus.

Raudonplaukė mergina net nesiklausė, jai buvo nuobodu. Leonardas susiraukė.Ak, tie žmonės. Pagalvojo.

- Ką ketini daryti toliau, kai neįstojai?

- Nežinau, bet labai norėčiau studijuoti Vilniuje.

- Kam tau Vilnius, negi pas mus Klaipėdoj nėra universitetų?

- Aš Vilniuj nesu buvęs nė kart, bet jaučiu, jog tai mano miestas. Ten turėčiau jaustis savu.

- Klausyk ar žinai LAMA BPO?

- Žinau, bet dar nepildžiau. Šiandien užpildysiu, kai egzų rezultatai bus sukelti į sistemą.

- Per ten tikrai įstosi.

Tarp jų stojo trumputė pauzė.

- Klausyk. O kodėl tu čia mane atsivedei? – kažkaip mįslingai uždavė klausimą raudonplaukė, pertraukusi tylą.

- Čia mano mėgstamiausia vieta. Visam mieste. Čia ramu, niekas netrukdo.

- Sutinku, kad čia ramu. Ir ne per karšta. Nemėgstu karščio.

Tarp jų stojo pauzė.

- O tu esi lietęs papą? – tarė raudonplaukė.

- Ką tokį? – tarė Leonardas.

- Na ar esi lietęs krūtį.

Ji paėmė jo ranką ir uždėjo sau ant krūties. Leonardas išraudo.

- Suspausk.

Leonardas suspaudė.

- O norėtum pamatyti mane nuogą? – Vika tuo metu nusivilko marškinėlius, kuriais buvo apsivilkus ir tada nusisegė liemenėlę.

Ji vis čiauškė. Leonardui įgriso tas jos čiauškėjimas, bet jis nežinojo kaip ją užtildyti, jam sunkiai sekėsi su žmonėm. Kelios akimirkos ir raudonplaukė jau buvo pusnuogė.

- Palaižyk, - pamatė sumišimą Leonardo veide. – Nagi.

Leonardas nenorėjo to daryti.

- Nagi.

Bet Leodardas ničnieko nedarė.

- O tu žinai, kaip atsiranda vaikai? – tarė raudonplaukė, pastebėjusi jo veide sumišą.

Leonardas patylėjo ir tarė:

- Aišku, kad žinau bet pamiršau.

Vika nesuprato ar jis meluoja, ar jis rimtai. Bet greičiausiai, kad meluoja.

Ji prisitraukė, kad jį pabučiuotų, bet jis tik atkišo ranką ir atlošė galvą.

- Vaikų aš nenoriu…

- Kaip suprasti?

- Jei mes pasibučiuosim, tai tu pastosi… Aš to nenoriu.

Atrodo, kad jis kalbėjo rimtai. VISIŠKAI

Raudonplaukė nubraukė jo ranką, atsistojo. Piktai treptelėjo koja ir tuo pat metu puolė rinkti savo daiktus.

- Kaip galima nežinoti tokio dalyko?

„Ačiū dievui, atstojo“ “ - pagalvojo Leonardas.

Daugiau jis niekada jos nebematė. NIEKADA DAUGIAU. Ir jis nesuprato kodėl.

Anot, Leonardo, žmonės keisti sutvėrimai. Kažko nori, bet niekada nepasako iki galo, o galiausiai, pasirodo, jog patys nežino ko nori…

3

Pagaliau jis parsirado namo. Numetė savo kuprinę ant žemės.

- Leonardai, - pasigirdo balsas iš pirmo aukšto. – Eik valgyt.

Prie lėkštės maisto, jis neskubėjo. Valgė jam nebūdingu greičiu. Mama šįkart nedrįso nieko klausti. Bet tyla ilgai netruko. Ją pertraukė Leonardas:

- Mama, noriu padaryti coming out.

- Kalbėk lietuviškai, ne taip tave mokiau, - pasipiktino mama.

- Turiu kai ką prisipažinti. Mama, aš neįstojau.

Leonardo mama net nežinojo kaip į tai reaguoti. Bet ir vėl Leonardas pratęsė pokalbį. Atrodė, jog jis kalba pats su savimi.

Aš neįstojau, bet yra galimybė, kad įstosiu į ne tokį prestižinį universitetą Vilniuj.

- Ką reiškia tu neįstojai?

- Man pritrūko vieno balo.

- Ar tu supranti, kad turi pasitenkinti geriausiu, kad aš neleisiu tau pasitenkinti prastesniu. Ką Da Vinčis pagalvotų?

- Jis miręs, jis nieko negalvoja.

- Jis gyvas ir tai esi tu. Aš tavim tikiu, Leonardai.

Leonardas mažumėlę patylėjo ir tarė:

- Daugiau nebegaliu tylėti. Aš esu gėjus. Ir jaučiuosi engiamas, kad mus engia.

- Tu supranti, ką tu kalbi? Kas tave engia? Ar mes? – pradėjo isterikuoti mama. – Joks mano sūnus nebus gėjus.

- Bet aš esu. Mergaitės manęs visiškai nejaudina.

Tuo metu iš darbo grįžo tėvas. Nusiėmė skrybėlę, nusiovė batus. Viskas vyko prieškambaryje pirmame namo aukšte, tad tėvas niekaip negirdėjo jųdviejų pokalbio.

- Tik tėvui nesakyk.

- Aš negaliu tylėt. Aš turiu visam pasauliui tai pasakyt.

- Ką pasakyt? – staiga, kaip Pilypas iš kanapių išlindo tėvas, jis puikiai nugirdo šiuos sūnaus žodžius.

Leonardas greitai suskubo pasakyti, kol mama jo nepertraukė ir neužčiaupė. Jis žinojo josios būdą, jei pokalbis pasisuka jei nepriimtina ar nepatinkančia tema.

- Aš esu gėjus…

- Ir kaip tu nusprendei? – tarė tėvas išsijuosdamas diržą iš kelnių, bet Leonardas nejautė grėsmės.

Leonardui buvo sunku iškęsti tėvo smūgius. Tai buvo pats pirmas kartas, kada tėvas jį mušė.

4

Leonardas neturėjo kam pasiskųsti... Be Vikos jis daugiau neturėjo nė vieno draugo. Jis nežinojo, ar parašyti Vikai apie tai, kas įvyko. Bet nusprendė nutylėti. Jam labai labai skaudėjo. Panašu, kad liks randai, jo žaizdos kartais kraujuodavo. Labai sunkiai gijo.

Po teisybei, Leonardo mama net pradėjo gerti. Gerdavo po pusę butelio silpno vyno, kiekvieną vakarą ir pro kambarį praeinant Leonardui vis sakydavo:

- Aš geriu dėl tavęs, kiekvienas lašas mano.

Ji pyko ant sūnaus, bet negalėjo ant jo pykti ilgai. Taip moka pykti tik motinos.

Tėvas nuo tos dienos, daugiau negrįžo namo... Greičiausiai būdamas piktas ant sūnaus ir nesitvardydamas pateko į eismo įvykį.

„Taip jam ir reikia“, - galvojo Leonardas, išgirdęs šią žinią, už tai ką padarė jam. Nors, jei kas paklaustų mano manymu, tai bausmė neatitiko bausmės objekto.

5

Leonardas išlaikė egzaminus tikrai labai neblogai. Lietuvių kalba 38, Matematika 62, Anglų kalba 94, Informatika 92 ir žinoma stojamasis į menų studijas – 86.

Jis svajojo įstoti į prestižinį universitetą, kuriame moko garsūs lektoriai, išugdę ne vieną talentingą menininką. Jo mama siekė, kad jis taptų menininku kaip Da Vinčis. Nors po teisybei, ji nieko nežinojo apie *homo universalis.* Kaip rašo žodynai, *„Italų dvaro gyvenimas buvo neįsivaizduojamas be inžinierių ir architektų, knygų perrašinėtojų, muzikantų ir skaitovų, mokytojų humanistų. Taigi Renesanso laikais gerbiamas, vertinamas įvairiopų talentų, kūrybingas, smalsaus proto žmogus – universali asmenybė“ (autoriaus pastaba. Paimta iš opiq.lt)*

Bėda ta, jog ten reikalingas stojamasis egzaminas. Būtent jį, kaip šiais laikais sakytų, ir sufeilino Leonardas. Jam pritrūko vieno balo! Ar galit tuo patikėti? Ir viskas. Jis jautėsi nurašytas. Kaip šiukšlė. Niekam nereikalingas.

Pamažėle gyjant sielos ir kūno žaizdoms, Leonardo laukė kitas netikėtumas. Šiandien turėjo būti paskelbti LAMA BPO stojimų rezultatai. Leonardas laukė jų su nekantrumu. Vis tikrindavo savo paštą po kelis kartus per dieną. Ir ką? Pagaliau sulaukė. Ir po to sekė dar vienas nusivylimas gyvenu.

„Jūs neteisingai užpildėte prašymą“, - prasidėjo laiškas. Jei pradžia tokia, tai gero nelauk. Galvojo Leonardas. Jei jis taip galvojo, kas bus kai sužinos mama. Jam galvą nuraus. Nors mama jį mylėjo. Jis jautė tai. Jis jautė, kad bet kokiu atveju, galva liks vietoj.

Užbėgsiu įvykiams už akių ir pasakysiu, jog Leonardas neteisingai užpildė prašymų eilutes. Toks mažytis nesusipratimas.

- Kaip galėjai neteisingai užpildyti prašymą? – mama tikrai buvo pikta. – Ką pasakytų Da Vinčis?

- Nemanau, kad Da Vinčiui reikėjo kažkokių prašymų, - paprieštaravo Leonardas.

- Aš kaip kokia kvailė, visiems giminėms apskelbiau, kad tu jau įstojai! Kad pas mus Klaipėdoj yra pats tikriausias Da Vinčis!

Leonardas tylėjo apimtas apmaudo ir nusivylimo savim. Tylėjo ir nieko nesakė. Ėmė jaustis per prastas būti net pats savimi.

6

Galiausiai, Leonardas per pakartotinius stojimus, įstojo į tai, kas liko…. Pakartotiniai stojimai būna iš likusių laisvų vietų, vietų, kurių kiti atsisakė arba neužpildė. Tokia jau realybė.

Jo svajonė apie Vilnių... Tiesiogine tų žodžių prasme dužo. Įstojo į kolegiją Kaune. Tik ten buvo vietų. Įstojo studijuoti programuotoju.

- Į kolegiją? Tu visai išprotėjai? – sušuko mama. – Aš neleisiu tau ten studijuoti. Ką pasakytų Da Vinčis?

- Jis miręs nieko nepasakytų, - vėl atšovė Leonardas. – Ir be to, kiek skaičiau internete, Da Vinčis buvo savamokslis.

- Tikrai? Negali būti, - paprieštaravo mama. – Internete rašo kliedesius.

Leonardas dar norėjo paprieštarauti, bet tik nutilo. Pas juos šeimoje, kai nebeliko tėvo, tik mama, viską kontroliuoja ir daro ji. Paveldėjimo būdu namas liko mamai. Todėl mamos namai – mamos taisyklės.

Leonardas nekentė to. Jis tik kūrė planus kaip greičiau iš ten išsikraustyti. Geriausia į Vilnių. Ten kažkur visai kitame Lietuvos gale, kur ji negalėtų pasiekti. Jis mielai, studijuotų ir kolegijoj, kad tik būtų kuo toliau nuo jos.

Leonardas įėjo į kambarį ir pažiūrėjo į Leonardo Da Vinčio portretą. Jį nulupo nuo sienos, suplėšė ir išmetė. Kur jam dėtis? Visi jo klasės draugai studijuos – kas fotografiją, kas verslo ir viešojo sektoriaus administravimą, kas dar ką. O ką jis? Nieko.

Sugalvojo, kad reikia rasti bent darbą, kad tik kuo rečiau matytųsi su mama. Tikrai taip… Taip bus geriausia.

7

Kitą rytą, Leonardas pabudo ir vėl rado Da Vinčio portretą ant sienos. Lygiai tokioj pačioj vietoj. Akimirką pagalvojo, kad gal susapnavo, kad suplėšė ar kad suplėšė savo svajonėse. Tai priėjo prie portreto. Jį nuklijavo, suglamžė ir išmetė į šiukšlių dėžę.

- Mama, ar tu vaikštai po mano kambarį? – Leonardas buvo sumišęs, kartu ir piktas.

- Juk žinai, - atsikrenkštė. – Juk neinu į tavo kambarį be tavo leidimo. O kas nors atsitiko?

- Ne, tiesiog… - pasakė Leonardas.

- Tai ne ar tiesiog? – nenustojo klausinėti mama.

- Ne, ne viskas tvarkoj, - pamelavo Leonardas.

Ir tyliai grįžo į savo kambarį. O ant sienos puikavosi?.. Spėkit kas? O gi, Da Vinčio portretas!

Leonardas priėjo prie šiukšlių dėžės. Atidžiai į ją pažiūrėjo ir pastebėjo tai, jog ten nebuvo suglamžyto portreto likučių. Ką visa tai reiškė?

8

Leonardas vis rečiau lankydavosi „tvirtovėj“.

Jie kurį laiką buvo suaugę su „tvirtove.“ Leonardas ten dažnai lankydavosi. „Tvirtovė“ buvo neatsiejama jo dalis. Kaip ir jis „tvirtovės“. Jis ten dažnai slėpdavosi nuo viso pasaulio, savo problemų ir panašiai. Valandų valandas tiesio sėdėdavo priešais langą arba gulėdavo ant „tvirtovės“ grindų, mąstydamas apie pasaulį, matematiką ir visa, kas jį supo.

Pastaruoju metu, jis vis rečiau ten lankydavosi. Gal bodėjosi tos nakties? Gal dėl to, kad įniko į intensyvias darbo paieškas? O gal viskas kartu?

9

Pagal visus įstatymus, Leonardas turėjo įstoti į Užimtumo tarnybą, kad ši padėtų jam rasti kryptį, kuria eiti arba darbą. Bet mama jam to neleido. Neleido stoti į Užimtumo tarnybą. Nes kaip gi, ar Da Vinčis stovėtų Užimtumo tarnyboj kaip bedarbis? Jos manymu, tikrai ne.

Mama vis nesiliaudavo su klausimu:

- O ką dabar veiksi?

Prasidėjo intensyvios Leonardo darbo paieškos. Į paieškos langelį įrašė „darbas studentui Kaune“. Pasirodė 1132 rezultatai. 1128 jų – visiškai ne jam, nes reikalavo išsilavinimo ir dviejų metų darbo patirties. Iš kur jis tai paims?

Susikūrė CV puslapyje ir jį siuntinėjo visur, kur parašyta, kad nereikalaujama patirties, visko apmokome. Bet niekas neskambino. Nič niekas.

Leonardas nesinaudojo facebooku, nes mama neleido. Dėl jo paties gerovės. Tad Leonardas, paieškojęs internete, kad viena vieta, kur geriausia ieškoti darbo yra facebookas. Susikūrė paskyrą. Bet ne savo vardu. Internete jis galėjo būti kuo nori. Tai nusprendė, kad nori būti Henriku.

Prisijungė prie visų grupių, kurias tik galėjo rasti, kur galima gauti darbo.

Ir staiga, po kelių savaičių intensyvaus ieškojimo, suskamba telefonas.

- Sveiki. Ar su Henriku kalbu?

- Taip, - atsakė Leonardas.

10

Gavo pakvietimą į darbo pokalbį. Ir štai jis čia su nekantrumu laukė savo pirmojo darbo pokalbio gyvenime. Neaišku, ko klaus darbdavys. Neaišku, ką reikės atsakyti.

Eilėje laukė keli vyrukai ir pora merginų. Prie jų priėjo, greičiausiai, sekretorė:

- Henrikas prieikit į vadovo kabinetą. Bus po kaire 234.

Leonardas atsistojo ir paskui jį dar vienas vyrukas.

- Kuris Henrikas? – tas pasiteiravo.

- Daivincius.

Taip, tokia buvo tikroji Leonardo pavardė. Tai tik stiprino įvaizdį, kad jis yra Da Vinčio reinkarnacija.

- Prisistatykit, - tarė kabinete malonus senyvas balsas.

Priešais stalą kabinete sedėjo kiek pagyvenęs senukas su juodu kaklairaiščiu, baltais marškiniais. Jis sedėjo kiek atsilošęs.

- Henrikas Daivincius, - tarė Leonardas.

- Tu gal juokauji? – kažkaip įtariai tarė senukas ir pakeitė poziciją.

- Visiškai ne.

- Na, gerai. Kaip manote, kodėl esate tinkamas į šią poziciją?

- Aš esu gėjus. O gėjai labiau nei heteroseksualūs asmenys atsidavę darbui.

- Sakykit, Henrikai. Kaip pas jus su godumu?

- Kaip suprasti?

- Ar esate godus?

- Ne, neturiu poreikio, kad man reikia daugiau ar mažiau. Man kartais užtenka tiek, kiek turiu.

- Matote, čia tokia darbo vieta, kur reikia truputį godumo, kad pasidarytum sau arbatos ir panašiai.

Po šių žodžių Henrikas, tai yra Leonardas, suprato, kad darbo negavo.

11

Leonardo mama skaitė sekmadienio laikraštį ir laukė svečių. Telefonų ir interneto ji iki šiol nepripažino. Sekmadienio laikrašty, jos akys užkliuvo už vienos naujienos..

Ten buvo rašoma: *Leonardas da Vinčis, 15 a.–16 a. pradžios italų dailininkas, dailės teoretikas, architektas, inžinierius, mokslininkas, muzikantas, galima sakyti vunderkindas. Buvo manoma, Leonardo Da Vinči buvo homoseksualus, nes jis neturėjo šeimos. Bet tai buvo tik teorija ir niekas tiksliai nežinojo, kiti teigia, jog jis laikėsi visą gyvenimą trukusio celibato. Da Vinčis galbūt buvo vegetaras, tikrai kairiarankis, lengvai išsiblaškantis, o kartais ir eretikas. Leonardas buvo savamokslis. Jis nebaigė formalios mokyklos ir daugiausia išmoko savarankiškai, skaitydamas, piešdamas ir stebėdamas gamtą.*

Mama atsileido. Kai kurias klausimais apie Da Vinči internetas ir josios „Da Vinčis“ buvo teisus. Ji galiausiai, įsitikino, kad Leonardas tikrai yra Da Vinčio reinkarnacija.

Į duris kažkas pasibeldė. Bet ji išgirdo neiškart.

Tik atvėrusi duris, pamatė, kad tai naujasis jos širdies draugas.

- Kaip laikosi Leonardas? – buvo pirmas jo klausimas, durims vos prasivėrus. Jo balsas buvo malonus.

Jie atvirai susitikinėjo, jau keletą mėnesių.

- Jis jau tave, vadina tėvu.

- Eik tu, rimtai?

- Rimtai. Nežinau ar jam patinki, ar tiesiog nori man įsiteikti, - aiškinosi mama.

Jis dirbo kažką su muzika. Lyg tais buvo vadybininkas ar prodiuseris. Mama nelabai suprato. Bet jai nelabai ir rūpėjo iki tol, kol jis buvo josios.

Jau artėjo devynioliktas Leonardo gimtadienis.

Leonardas apžvelgė ką nuveikė per metus ir ko nenuveikė. Bandė darbintis į keliasdešimt darbo pozicijų, bet niekas jo nepriimdavo. Bandė darbintis ir korepetitorium, bet nesuprato uždavinių, tad nemokėjo jų paaiškinti savo mokiniams. Kaip galėjai suprasti, tokį uždavinį: akmuo krito iš 5 sekundes iš kokio aukščio jis krito?

Bet viskas suėjo į tai, jog jis buvo niekam nereikalingas. Na, kaip niekam. Mama jo dar neišvarė. O internete priskaitė visokių istorijų apie tai, kaip tėvai iš namų išvaro savo vaikus vien, tam, kad jie kažko pasiektų patys. Širdyje jis buvo dėkingas mamai už tai, tik stengėsi neparodyti to išorėje.

Devynioliktojo gimtadienio proga iš naujojo tėvo gavo gitarą. Vos tik išpakavęs, prilietė kelias stygas. Netyčia. Ir jos suskambėjo. Išleido tokį paprastą garsą, kuris kartu pjovė ausį. Nepaisant to, mama pasakė:

- Sūneli, tu būsi žvaigždė!

Po kurio laiko pridėjo:

- Galėsi repetuoti garaže, tai bus geriausia.

Jis niekada negrojo gitara. Jis jau nebepažįsta natų… Mama jo gimimo dienos proga iš albumo surado nuotrauką, kur jis dar būdamas mažas grojo fleita. Visi kiemo draugai tada iš jo šaipėsi. Tad nusprendė mesti ir per kelis metus pamiršo visa, ką išmokęs. Jis tos nuotraukos nesuplėšė vardan mamos. Numetė savo kambaryje ant netvarkingo stalo. Ir pamiršo apie josios egzistavimą.

Gitarą irgi padėjo ant grindų ir nekreipė į ją dėmesio.

Kitam skyriuj, tėvas jau atsikraustys į jų namus su savo manta. Į naujuosius namus, atsinešė tik vieną krepšį.

12

Pirmąkart Leonardas gitarą į rankas paims po pusės metų, kai mama lieps susitvarkyti kambarį. Keliskart per metus, ji darydavo generalinę tvarką ir liepdavo susitvarkyti. Imant gitarą, kad nuo jos nuvalyti dulkes, Leonardas vėl netyčia užkabino stygą ir pasigirdo garsas. Jis nusprendė nueiti į garažą ir pagroti ką nors.

Po kiek laiko, mamai atėjus į garažą, skambėjo muzika. Mama klausėsi susižavėjimo pilnomis ausimis. Kol muzika nustojo. O Leonardas vis vien nebyliai braukė per gitarą pirštais.

- Kas čia buvo?

- Na, aš pasileidau muzikos, kad pajudint pirštus, kad jie apsiprastų.

Jei Leonardas mokysis groti gitara, tai vardan mamos ir tėvo. Daugiau jis neturėjo dėl ko.

Groti gitara jam nebuvo taip sunku, kaip aiškinti uždavinius mokiniams. Ir patiko labiau, nei vaikystėje groti fleita. Per kelias savaites, naujasis tėvas išmokė jį groti keis nesudėtingus kūrinius. Bet tik tada Leonardas suprato, kad jam patinka groti. Jis bandė rašyti ir savo dainų, bet nepavyko.

Mama virtuvėje kepė blynus. Prie jos priėjo naujasis širdies draugas ir tarė:

- Leonardas talentingas kaip muzikantas, bet labai jau didelis tinginys, niekada nesukurs jokios dainos, tai matosi. Kad pradėtų daryti reikia, jog kažkas nuolatos stovėtų jam už nugaros.

Kitą dieną naujasis širdies draugas lėkė iš namų ir daugiau juose nebesirodė. „Neleisiu niekam vadinti Leonardo tinginiu“ taip ji galvojo.

13

- Laba diena.

- Laba.

- Aš pas Leonardą, - tarė kažkoks kostiumuotas vyriškis, nešinas juodu lagaminu.

Leonardas galvojo, jog tai vėl dar vienas mamos naujasis širdies draugas. Tai tiesiog išėjo į kitą kambarį. Bet tas vyriškas nusekė paskui Leonardą.

- Atleiskit, kad aš neprisistačiau, - galiausiai tylą pertraukė vyriškis. – Aš nuo jūsų tėvo. Esu Evaldas. Roko muzikos prodiuseris.

- Ir ko iš manęs norit? – atšovė Leonardas.

- Tavo tėvas atsiuntė mane, kad padėčiau tau prasimušti į muzikines aukštumas. Aišku, pradžioj bus sunku, bet mes abu su juo manome, kad tau gali pasisekti.

Leonardas atsileido.

Mama jiems atnešė kavos ir jie kalbėjosi visą vakarą, Leonardas jam pagrojo kelias dainas.

- Padėsiu tau suburti grupę, bet reikės pavadinimo.

- Gal „Da Vinči“? – atsakė Leonardas. – Arba „Henrikai“?

- Bet Da Vinčis negrojo roko, - tarpduryje paprieštaravo mama. Bet niekas jos negirdėjo.

- Į sceną kviečiame grupę „Da Vinči“ arba į sceną kviečiame grupę „Henrikai“? Ne ne ne. Tikrai ne, - tarė prodiuseris. – Kažkaip neskamba.

- Vunderkindai, - tarė mama, kai išnešė tuščius kavos puodelius.

- Rimtai? Per daug arogancijos, - pasakė prodiuseris- Tada nebent Vunderkind,Puiku, Vunderkind. Iškabinsiu plakatus ir papostinsiu internete, jog grupė Vunderkind ieško pagrindinio sąstato. Be to reikės ir dizainerio, kad pasiūtų sceninį kostiumą.

- Aš galiu su treniningais, - pasakė Leonardas.

- Eik tu. Muzikoj mada labai svarbi detalė, - paprotino prodiuseris.

14

Leonardas neturėjo daug draugų. Atvirai kalbant, jis išvis neturėjo draugų. Visi menami jo draugai, kartu ir buvo ir jo klasės draugai. Jam verkiant reikėjo dizainerio. Jis prisimena, jog vienas jo klasės draugas įstojo į dizainą. Tiesa ne drabužių, bet kompiuterinį dizainą, kad ir ką tai reiškė. Jis bandė su juo susisiekti. Nors jis buvo online, bet net neperžiūrėjo žinutės. Ir taip kokį mėnesį. Gal du.

Leonardas bandė rašyti skelbimus į grupes ir skambinėti kontaktais, kuriuos davė prodiuseris, bet niekas nekreipė į jį dėmesio.

Ir staiga, buvo dviejų mėnesių, online atsirado pažįstamas klasės draugas:

- Atsiprašau, jūsų žinutė pateko į spamą, tik dabar pamačiau.

- Kai subursim grupę, - atrašė jam Leonardas. – Jei pavyks, tai mums reikės sceninių kostiumų.

- Nežinau apie ką jūs čia kalbat, aš esu dizaineris, bet ne drabužių, o kompiuterinio dizaino.

- Manau, kad tai tas pats, - neatlyžo Leonardas. – Plius visi dizaineriai yra gėjai, tai turi padėt saviems.

- To dar betrūko, kad būčiau pydaras.

- Davai, padarom taip, jog tiesiog pabandom, jei nepasiseks, tai ieškosim kitur.

- O davai ne? – atrašė dizaineris.

Leonardas situaciją papasakojo prodiuseriui. Prodiuseris tik palinksėjo galva ir tarė:

- Leisk man.

Istorija nutyli apie tai, ką prodiuseris pasakė dizaineriui, bet jis sutiko.

15

Jie jau turėjo beveik visą grupės sąstatą. Trūko tik būgnininko ir vokalo. Bet mama nusprendė, jog vokalu bus Leonardas. Leonardas iš pat pradžių nenoriai ėmėsi to vaidmens, nes nemokėjo dainuoti. Jis jautė, kad neturi balso ir reikiamų duomenų muzikai. Bet jį nuramino prodiuseris. Pasakė, jog viskas tvarkoj.

Aivaras Požaitis „Vunderkind“

Vieną sykį, Leonardas *tik tok'e* pamatė vaizdelį, kuriame jaunas vaikinas groja vamzdžiais ir visokiais santechnikos įrankiais. Jis juo susižavėjo. Ir juolab, kad veiksmas vyko čia Klaipėdoje. Fone buvo lengvai jam atpažįstami vaizdai. Jis iškart nusprendė susisiekti su tuo vaikinu. Ir tas vaikinas į jo pasiūlymą groti grupėje „Vunderkind“ tegavo atsakymą:

- Pabandom.

Taip atsirado ir būgnininkas.

Iš pat pradžių, jie grodavo „Hiperbolės“ ir „Foje“ kūrinius. Rinkdavo sales. Bet virš galvos Leonardas jautė mamos spaudimą, sukurti savo dainą. Ji ėmė sakyti, jog jie tik atkartoja muziką kaip papūgos. Ne vien ji, bet ir jų gerbėjai laukė pirmosios jų dainos. Jie visi bandė parašyti. Bet jiems vis nesisekė.

- O jūs pabandykit pasinaudoti chatGPT, - tarė prodiuseris. – Šiauolaikinės muzikos ateitis ant jo stovi.

- O tikrai, - visa grupė palinksėjo galva.

16

Salėje tamsu.

Po akimirkos užsidega viena kita šviesa. Į sceną išeina vedėjas:

- Sveiki. Jus šiandien apšildys grupė, kuri iškart įžengė į roko muzikos aukštumas, tai roko koverių grupė, bet jie nusprendė daugiau nebekurti koverių ir jie pristatys jums savo pirmą debiutinį albumą.

Visa salė nusijuokė ir paplojo.

- Kiek čia žmonių, - iš užklusių pasakė bosistas.

- Bus kokie 9 tūkstančiai, - tarė prodiuseris. Jie nebuvo groję prieš tiek žmonių. – Tik nebijokit, viskas bus gerai. Jei net ir susimausit, jūsų karjera nebus baigta. Ždž, viskas gerai, tsg pavarykit kaip per repeticijas.

Kol vedėjas šnekėjo, grupės nariai sudėjo rankas ant vienų kitų rankų ir pakėlė aukštyn. Kai kurie jautė, kaip drebėjo Leonardo ranka. Jis nebuvo girtas, bet jautė vidumi, jog gali nepasisekti. Jis primetė, jog po mokyklos, jam visiškai nesisekė. Ir tada per jo akis praėjo jo nesėkmių perspektyva. Jis tiesiog bijojo nesėkmes.

Kaip ten bebūtų, apmąstymams laiko nebuvo daug, nes vedėjas tarė:

- Pristatau jums roko grupė „Vunderkind“.

Aivaras Požaitis „Vunderkind“

Jie visi kartu išėjo į sceną su savo instrumentais. Būgnininkas pasitaisė kėdę ir pasireguliavo kai kurių būgnų aukštį. Leonardas prijungė savo gitarą prie laido, pasigirdo toks *messy* garsas. Visi pasiruošė. Šviesos degė tik scenoje. Ir ką? Kelios akimirkos ir jie užgros pirmą savo debiutinio albumo kūrinį.

- Sveiki. Aš esu Henrikas ir čia roko grupė „Vunderkind“, - tarė Leonardas.

Leonardas giliai įkvėpė, pažiūrėjo ar visi pasiruošę ir pasakė:

- 3, 4. Pradedam

Ir jie pradėjo groti. Nuskambėjo pirmi akordai. Salėje visi klausėsi su nekantramu. Ir jau jau jau:

Mano tėvas buvo žiauriai bagotas,

Gitarą man padovanojo,
Mano motina žiauriai protinga,
Ji sako: "sūneli, tu būsi žvaigždė".

Ir iš karto atsirado menedžeris,
Menedžeris surado prodiuserį,
Prodiuseris surado dizainerį,
Ir taip mes patapom pažįstami.

Šitą dainą man parašė prodiuseris,
Prodiuseris stažavosi užsieny,
Tą kostiumą man pasiuvo dizaineris,
Dizaineris mano pažįstamas.

O ta melodija tokia širdį glostanti,
Žodžiai taip aiškiai suvokiami,
Nes tą dainą gi parašė prodiuseris,
Prodiuseris ir biški kompiuteris.

Šitą dainą man parašė prodiuseris,
Prodiuseris stažavosi užsieny,
Tą kostiumą man pasiuvo dizaineris,
Dizaineris mano pažįstamas.

O ta melodija tokia širdį glostanti,
Žodžiai taip aiškiai suvokiami,
Nes tą dainą gi parašė prodiuseris,
Prodiuseris ir biški kompiuteris.

Leonardo mama, buvo salėje verkė.

Pabaiga.